

Elke keer opnieuw deden Marike en Romain een poging om de Canigou te bedwingen. Het bleef bij pogingen, want Marike bereikte nooit de top.

De ene keer stond er een te harde wind, waardoor ze zich met alle macht moesten vastgrijpen aan de rotsen op de kam om niet in de afgrond te donderen. Ze moesten onverrichter zake terugkeren naar de hut. Een andere keer lag er teveel sneeuw op de kam, en hadden ze geen spijkerschoenen bij zich.

Op een gegeven moment liepen ze weer eens over het brede pad langs het klooster van St. Martin-du-Canigou toen er een hond met hen meeliep. Het was een leuke bordercollie, jong en springerig. Misschien dacht de hond dat ze alleen maar een korte wandeling gingen maken, en ze besteedden er geen aandacht aan.

Toen ze hoger kwamen zei Romain: 'We moeten de hond nu wel terugsturen. Hij kan echt niet mee naar boven de bergen in. Ksss, ksss, ga terug naar huis,' probeerde hij. Maar de hond ging niet.

'Ga weg, terug, die kant op!' beval Marike met een duidelijke armbeweging. Maar de hond wilde niet van wijken weten. 'Misschien gaat hij straks vanzelf terug, als we in de sneeuw terecht komen,' zei Marike tegen Romain en ze gaven het op.

De hond bleef echter met hen meelopen. Ook toen er al geen sprake meer was van een pad en ze zich een weg moesten banen door de sneeuw, die tot boven hun knieën reikte. De hond was uitgelaten en sprong er opgewonden in rond. Er lag veel sneeuw dat jaar.

Ze hadden besloten deze keer een andere weg te nemen en de top vanaf een meer westelijk gelegen vallei te benaderen. Hun eerste nacht was om die reden in een andere hut dan gewoonlijk. Een klein bouwseeltje, waar de wind door alle kieren joeg. In het enige raam zat geen glas, het was afgesloten met plastic. Ze sprokkelden hout en maakten een vuur in de haard. Wat moesten ze nu doen met de hond?

Ze konden hem niet laten verhongeren. Maar pasta, tomatensoep, brood en kaas waren niet echt de voedingsmiddelen waar een hond zich mee tevreden stelt. Er zat niets anders op, ze moesten hun droge worst - het enige wat Marike nog enigszins lekker vond - delen met de hond.

Ook naar de top konden ze niet met hem gaan, en ze wilden hem niet alleen achterlaten in de hut.

Ze mikten op andere wandelingen. Ze gingen proberen om van de helling te sleeën op een vuilniszak. Dat lukte wonderwel. De hond sprong blaffend om hen heen. Het was leuk gezelschap en daarbij verschaft de hond hen ook een voordeel. 's Nachts sliep hij op het uiteinde van hun slaapzakken en hield daarbij hun voeten warm.

Ze voelden zich verantwoordelijk voor de hond.

Na vijf volle dagen in de bergen werd het tijd om weer naar de bewoonde wereld af te dalen. De terugweg leidde langs een smalle besneeuwde kam, met aan de ene kant een steile helling van rotsen en hier en daar wat plukjes sneeuw. Marike liep voetje voor voetje over de kam. Als ze mis stapte was ze er zeker geweest! De hond drentelde mee op de flauwere helling aan de andere zijde van de kam.

'Pang!' In de verte klonk een knal. De hond blafte en sprong opeens vanuit de opstuivende sneeuw de steile afgrond in. Marike schrok. De hond viel te pletter!

Ze zag, in een heel kort ogenblik, zijn smalle poten wegglijden op de rotsen onder het dunne laagje verraderlijke sneeuw... Ze sloot haar ogen in afgrijzen. Precies op dat moment vond de hond houvast en sprong met gemak weer terug op de kam. Hoe deed hij dat toch?

Ze hadden gezien dat hij een halsband met telefoonnummer droeg. Aangekomen in het dal belde Romain bij het kleine treinstationnetje het nummer. Een uurtje later zou de eigenaresse de hond op komen halen.

In dat uur hadden Marike en Romain tijd om te bedenken wat ze als

beloning zouden krijgen voor het terugbrengen van de hond. Ze hadden immers ruim zes dagen en nachten voor het dier gezorgd. En, 'oh, de kinderen hebben hem zo gemist!' had de mevrouw door de telefoon geroepen.

'Een mand met delicatessen,' dacht Romain.

'Oh, of een doos bonbons,' veronderstelde Marike.

'Of misschien geld. Stel je voor! Een grote som geld!'

Vol verwachting keken ze uit naar de dame. Toen deze eindelijk kwam en uit een joekel van een SUV stapte, liep ze rechtstreeks naar de hond, hurkte neer en deed hem aan de riem die ze bij zich had. Al doende zei ze, zonder hen aan te kijken – ze keek naar de hond – 'Hij is met jullie meegegaan omdat hij zo dol is op sneeuw.' Daarna stapte ze met de hond in de auto en reed zonder te groeten weg. Marike en Romain met lege handen achterlatend.

Hoewel ze door het missen van het vet in de worst deze keer nog magerder dan anders in het dal waren aangekomen, kregen Marike en Romain helemaal niets. Niet eens een dankjewel.

Toen ze later die dag Romain's peettante bezochten die daar in een naburig dorpje woonde vertelden ze haar het verhaal.

'Oh ja?' zei Yvette. 'Hoe was de naam? Misschien ken ik ze wel.' En, na het noemen van de naam: *'Maar dat zijn de rijkste wijnboeren uit de streek!'*

Dat was een extra reden voor het broodmagere doch vitale dametje op leeftijd, dat zelf in een enorm landhuis woonde met een huishoudster, een manusje-van-alles en een tuinman, om hen compleet in de watten te leggen en hen de allerlekkerste streekgerechten voor te zetten...